

На основу чл. 142. и 144. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08, 104/09 и 99/14), Жалбена комисија Владе – Веће у саставу: Веселин Лекић, председник Већа, Петар Шпадијер и Лепосава Тошић, чланови Већа, на својој седници од 31. августа 2017. године, одлучујући по жалби А.А. државног службеника у Министарству правде, Управи за извршење кривичних санкција, на решење Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, Васпитно-поправног дома у А., број: ... од 08.08.2018. године, у предмету: понављање поступка, донела је

РЕШЕЊЕ

1. Усваја се жалба запосленог А.А. државног службеника у Министарству правде, Управи за извршење кривичних санкција и **поништава се** решење Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, Васпитно-поправног дома у А., број: ... од 08.08.2018. године.

2. Предмет се враћа првостепеном органу - Министарству правде, Управи за извршење кривичних санкција, Васпитно-поправном дому у А., **на поновни поступак.**

Образложење

Првостепени орган – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Васпитно-поправни дом у А., управник, донео је, у поновном поступку решење број ... од 08.08.2018. године, којим се одбацује предлог за понављање поступка А.А. заведеног под бројем .. од 01.04.2016. године, по решењу Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, Васпитно поправног дома у А. број: ... од 07.02.2013. године, као неблагоприятног.

Против наведеног решења А.А. је законском року поднео жалбу преко првостепеног органа, која је достављена Жалбеној комисији Владе дана 28. августа 2017. године.

У жалби се наводи: да жалбу изјављује због битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку у смислу члана 239. став 1. тачка 7. а у вези члана 242. став 1. тачка 4, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања; наводи садржину ожалбеног закључка и истиче да је првостепени орган, на страни 4 ожалбеног закључка навео разлоге због којих сматра да је подносилац неблагоприятно поднео предлог за понављање поступка; да као битне разлоге првостепени орган наводи да је жалилац "наведено решење о распоређивању (Министарства правде РС Управе за извршење кривичних санкција Васпитно-поправног дома у А. бр. ... од 07.02.2013. године) лично примио дана 07.02.2013. године, да се на исто није жалио у законом прописаном року, те да је чудно да је исто анализирао након више од 3 године, на иницијативу трећег лица, ван Васпитно – поправног дома; да првостепени орган орган погрешно наводи и оцењује рокове жалбе као битан елемент основаности предлога за понављање поступка; да је првостепени и поред налога из решења Жалбене комисије Владе 112-01-789/2016-01 од 26.08.2016. године, није правилно применио члан 232. став 1. ЗУП-а, односно није правилно оценио благовременост подношења предлога; да је првостепени орган погрешно и непотпуно ценио разлоге благовремености подношења предлога по четврти пут, погрешно применио материјалне норме према погрешно утврђеном чињеничном стању и стога и донео одлуку у супротности са процесним законом, тј. чланом 8. и чланом 149. став 1. Закона о општем управном поступку; да поступајући орган на страни 6. став 1. образложења наводи „Ниједним законским прописом није децидирано, нити јасно одређено, да директор управе има обавезу и овлашћење да распоређује некадашње начелнике, јер не може знати кадровску структуру установе и одговарајућа расположива извршилачка радна места у Управи за извршење кривичних санкција“, односно да даље поступајући орган цитира члан 252. ЗИКС ("Сл. гласник РС", бр. 55/2014); да првостепени орган погрешно примењује и материјално-правне норме изражене кроз ЗИКС и то у супротности са Уставом РС; да се на наведену правну ситуацију примењује ЗИКС ("Службени гласник РС", бр. 85/05, 72/09 и 31/11), те да је првостепени орган морао

знати да се на наведену правну ситуацију примењује члан 28. који прописује одредбе о начелнику службе, затим члан 252. истог закона који прописује општа права на основу рада „На запослена и постављена лица у Управи примењују се одредбе закона којим се уређују радни односи у државним органима, ако овим законом није друкчије одређено; да је поступајући орган погрешно при доношењу решења тумачио закон, јер одредбе о распоређивању и следбено разрешењу се поред члана 28. став 2 ЗИКС „Начелника службе, на образложен предлог управника завода распоређује директор Управе“; да се сходно томе о распоређивању па самим тим и разрешењу одлучивало по наведеној одредби ЗИКС, да је из исте јасно да се решењем Управе за извршење кривичних санкција ВПД А. бр. ... од 07.02.2013.године дерогира сам ЗИКС, Закон о државним службеницима и надлежност органа, јасно је да исти није имао основа да поступа у складу са изреком и образложењем решења, а посебно је јасно да кроз образложење решења не може да доноси извршну одлуку у виду разрешења са места начелника службе за обезбеђење ВПД; да првостепени орган није овлашћен ни за укидање стеченог звања које прописује поступак кроз Закон о државним службеницима кроз чланове 21, 49а ст 2, 86. став 1, 99 став 3, 110 став 2. тач 4 и 133. став 2. као, Уредба о звањима у Управи за извршење кривичних санкција, Уредба о разврставању радних места и мерилима за опис радних места државних службеника; да је при поступању и доношењу Решења о распоређивању бр.... од 07.02.2013. године, поступајући орган прекорачио своја овлашћења и донео решење које није у складу са датим му овлашћењима по Закону о извршењу кривичних санкција ("Службени гласник РС", бр. 85/05, 72/09 и 31/11) нити нижим општим актима; да по струци није правник те да му на наведене чињенице и правне недоумице упутио дипломирани правник Б.Б. при консултацији дана 28.03.2016.године јер за исте није могао знати: да ЗИКС чл. 28 у ставу 2. јасно наводи „Начелника службе, на образложен предлог управника завода, распоређује директор Управе“ затим чланом 91. ЗДС „Одговарајуће радно место јесте оно чији се послови раде у истом звању као послови радног места са кога се државни службеник премешта и за које државни службеник испуњава све услове“ и чланом 4. Уредбе о звањима и занимањима у Управи за извршење кривичних санкција се прописује у ставу 3. „Звања државних службеника који обављају послове обезбеђења у заводу су: старији заповедник, заповедник, млађи заповедник, надзорник, млађи надзорник, старији командир и командир.“; да се у првостепеној одлуци наводи у ставу 1. на страни 1. образложења „По новој систематизацији Пов.бр. 2/2016 од 27.01.2016.године, ово радно место носи назив заменик начелника Службе за обезбеђење“ што је потпуно нејасно ако се ради о акту који је донесен 07.02.2013.године и иста није битна за ваљаност истог; да се незаконитост у доношењу Решења број ... од 07.02.2013. године огледа и кроз више пута понављано решење о распоређивању новог начелника као основ за распоређивање жалиоца на друго радно место, без јасног позивања на број решења, дан доношења јер је исто било нужно да се наведе да би било јасно приказано претходно питање којим се решава о праву и обавези жалиоца али исто није могао да користи управник завода у циљу накнадног смењивања и распоређивања жалиоца, већ само директор Управе сходно датим му законским овлашћењима; одлучивање о давању нижег звања и не спада под надлежност Управника завода јер ниједан пропис, а посебно Закон о државним службеницима, не усмерава на који начин је одлучено о његовим правима, нити сходно наведеним законским одредбама Управник ВПД има овлашћења да мења звање у ниже сходно Уредби, нити да мења услове рада који су ван радне обавезе и заснованог радног односа са звањем старији заповедник, које је жалилац већ стекао радом у служби, и начелника Службе за обезбеђење у Васпитно-поправном дому у А.; да је сходно наведеном при решавању поступајући орган дерогирао ЗИКС и Решење Министарства правде и државне управе Управе за извршење кривичних санкција бр. ... од 27.06.2012.године, на шта није имао овлашћења сходно материјално-правној норми; да је поступајући орган поступао ван своје надлежности; да се наводи да је изузетан радник али се поставља на место и звање које је по систематизацији ниже од места на које је претходно био распоређен, и по тада важећој систематизацији (став 1. на страни 1. образложења Закључка број: ... од 21.09.2016.године, предвиђено чланом 43. под редним бројем 1823. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Васпитно- поправном дому у Крушевцу Пов.бр. 6/2012 од 19.04.2012.године, које је разврстано у звање заповедника.) супротно Правилнику о унутрашњем распоређивању и систематизацији, а у супротности са Уредбом о звањима и занимањима у Управи за извршење заводских санкција чланом 23., жалилац је постављен без његове сагласности, од стране ненадлежног поступајућег органа на ниже радно место; да су наводи првостепеног органа да је увек на

овакав начин поступано при распоређивању и смењивању начелника, проблем успостављања праксе незаконитог рада у супротности са тада важећим ЗИКС ("Службени гласник РС", бр. 85/05, 72/09 и 31/11) чланом 26, 27 и 28, као и члана 253. и 254, као и сада важећим ЗИКС који није трпео по овим одредбама промене; да је на наведени начин је управник ВПД дерогирао Закон о извршењу кривичних санкција и Закон о државним службеницима којим се јасно прописује поступак распоређивања који се врши од стране директора Управе, да су права и обавезе управника јасно прописана чланом 27, а да је његова обавеза и право при распоређивању начелника прописано чланом 28. став 2. тада важећег ЗИКС; да самим тим што начелника распоређује директор Управе, о даљим правима и обавезама, као и његовом разрешењу, престанку обављања послова начелника одлучује орган који га је и распоредио, а овлашћења никако не прелазе по аутоматизму, а ни по закону и нижим општим актима, на нижи хијерархијски, неовлашћен појединачним ни општим правним актом орган, тј. на управника ВП дома. Поред наведеног, указује се да је поступајући орган у правној ствари донео „будуће решење“ бр. ... од 08. августа 2018. године, сходно томе да је 2017. године, и исто представља повреду правила поступка и начела законитости при решавању.

Предлаже да Жалбена комисије Владе РС да усвоји жалбу у целости, а првостепено решење преиначи и усвоји предлог за понављање поступка жалиоца.

Првостепени орган је жалбу А.А, са изјашњењем поводом исте, ожалбеним решењем и списима предмета доставио на надлежност Жалбеној комисији Владе, актом број ... од 18. августа 2017. године, којим је обавестио Жалбену комисију Владе да је жалба благовремена, допуштена и изјављена од овлашћеног лица и поновио разлоге из образложења ожалбеног решења број: ... од 08. августа 2017. године, указујући да је техничка грешка у решењу датум доношења истога, 08. августа 2018. године.

Жалбена комисија Владе – Веће, разматрајући жалбу именованог, ожалбено решење, изјашњење првостепеног органа и списе предмета, утврдила је следеће:

Жалбена комисија Владе – Веће је извршило увид у ожалбено решење и достављене списе, па је утврдило: да је жалилац запослен у Министарству правде Управи за извршење кривичних санкција, Васпитно поправном заводу у Куршевцу на радном месту заменика начелника Службе за обезбеђење у звању да је жалилац дана 01. априла 2016. године поднео предлог за понављање поступка против коначног решења о распоређивању Васпитно-поправног дома у А. број: ... од 07. фебруара 2013. године; да предлогом тражи понављање поступка окончаним наведеним Решењем са разлога из члана 239. став 1. тачка 7. Закона о општем управном поступку због тога што је наведено Решење, донело службено лице које није овлашћено за његово доношење; да је ожалбено решење, број: ... од 08. августа 2018. године донето у поступку извршења Решења Жалбене комисије Владе, број: 112-01-290/2017-01 од 28. јула 2017. године, а којим је сходно Пресуди Управног суда I-3 У. 17337/16 од 31. маја 2017. године, поништено решење првостепеног органа, број: 401-2 од 21. септембра 2016. године; да је ожалбеним решењем првостепени орган одбацио предлог жалиоца за понављање поступка окончан коначним решењем Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, Васпитно-поправног дома А., број ... од 07.02.2013. године, као неблагоприятен, позивајући се у образложењу решења на одредбе члана 242. став 1. тачка 4. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), у вези члана 239. став 2. тачка 7. наведеног закона.

Законом о општем управном поступку ("Службени гласник РС", број 18/16), чија примена је почела 1. јуна 2017. године (члан 213) прописано је да ће се поступци који до почетка примене тог закона нису окончани, окончати према одредбама закона који се примењивао до почетка примене тог закона (члан 213. став 1), као и да ће се, ако после почетка примене тог закона решење првостепеног органа буде поништено или укинато, даљи поступак спровести према одредбама тог закона (члан 213. став 2).

Са наведеног, првостепени орган је, по оцени ове Комисије – Већа, у поновном поступку, који је спроводио по смерницима из решења Жалбене комисије Владе од 28. јула 2017. године, приликом одлучивања о предлогу за понављање поступка требао применити одредбе чланова 176-182. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16), а што није учинио.

Према томе, по оцени ове Комисије – Већа потребно је да првостепени орган у поновном поступку утврди све одлучне чињенице у вези са процесним правом које треба применити, односно да узме у обзир

Закон општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/2016) који је на снази и који треба применити у поновном поступку одлучивања.

Поред тога, ова Комисија – Веће, а поводом навода у жалби којим се указује да је датум доношења ожалбеног решења 08.08.2018. године, утврдило да првостепени орган до дана достављања жалбе са списима предмета није закључком извршио исправку техничке грешке у погледу датума доношења ожалбеног решења, упркос томе што је у изјашњењу навео да је реч о техничкој грешци и да је прави датум доношења решења, 08.08.2017. године, а што, такође, представља разлог за поништај ожалбеног решења.

Са изложеног, ова Комисија – Веће је утврдило да ожалбено решење треба поништити, то је одлучило као у тачки 1. изреке овог решења, а сагласно члану 171. став 3. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/2016).

Жалбена комисија Владе – Веће, имајући у виду доступност службене документације која треба да послужи као основа да се увидом у њу утврђују одлучне чињенице за правилну примену материјалног права оценило је да ће првостепени орган брже и економичније отклонити недостатке првостепеног поступка, те је сагласно члану 171. став 3. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/2016) одлучила као у тачки 2. изреке овог решења.

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

**Решено у Жалбеној комисији Владе,
решењем број: 112-01-00318/2017-01 дана 31. августа 2017. године**

Доставити:

- жалиоцу, преко првостепеног органа,
- првостепеном органу,
- у архиву

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ**

Веселин Лекић